

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια όκτακόσα κι' έννενήντα τρία,
κρίσις θά ζουρλάνη τούς Ρωμηούς άχρεία.

Δέκατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αϊ Άθήναι.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τήν έβδομάδα — μόνον μιά φορά θά βγαίνη,
κι' όταν έγω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θά δέχομαι — γιατί λεπτά δέν έχομε.
καί 'στών Άθηνών τήν πόλιν — καί είς τήν άλλοδαπήν,
καί είς τήν Έλλάδα διην — δίχως νάζια κι' έντροπήν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — **όκτώ φράγκα είναι μόνο.**

για τά ξένα όμως μέρη — **δέκα φράγκα καί 'στό χέρι**
Κι' ένα φύλλο άν κρατής — έγινες συνδρομητής,
κι' όποιος τόν παρᾶ δέν δίδει — θά τόν φάη μαύρο φίδι.
Γράμματα καί συνδρομαί — άπ' εύθείας πρὸς έμέ.
Γιά τή σάρα καί τή μάρα — κάθε φύλλο μιᾶ δεκάρα.

Τριάντα Όκτωβρίου
κι' άρχή Βουλευτηρίου.

Τετρακόσα πέντε καί σαράντα,
τί κακό καί πάλι, τί συμβόντα !

**Περικλέτος, Φασουλής,
σ' ένα πάλκο τής Βουλής.**

Π.— Καί δέν μου λές τί διάβολο θά γίνη ;...
Φ.— Ρουθούνι, Περικλέτο, δέν θά μείνῃ,
θ' άρχίσουνε ντακάπο ή παράταις
καί θά παρακορδόνονται 'στῆς στραταίς
σπουδαίοι Σακκαράκηδες μέ κράνη,
πού βγάζουν τά σπαθιά των 'στό σεργιάνι.
Καί θ' έλλθουν διπλωμάται δυνατοί
μέ τρικαντά, μέ λούσο καί μέ μόδα,
καί πάλι 'στην άράδα οί στρατοί,
φερτέ, παρουσιάστε, παρᾶ πόδα.

●' άνοίξουν θεωρεία πέρα πέρα
για νάμπη ό λαός μέ κάθε λέρα,
πού πάντα τών τυράννων είναι τρόμος
κι' όταν σαν λίρα βλέπη τήν πεντάρα
του δίδει τὸ δικαίωμα ό νόμος
νά κλέβῃ ό,τι τύχη 'στην άντάρα.

Κι' άπ' έξω τὸ μικρόδιον τῆς πείνας
●' άνάβῃ τών κορμάτων τούς κηφήνας,
καί μάτια θά γουρλώνουν πυρωμένα
καί στόματα θ' άφρίζουν πεινασμένα,
κι' ή πείνα μέ τήν πείνα θά παλεύῃ
κι' ή κάμα 'στό σιλάχι θά σαλεύῃ,
καί σχόλια θ' άκούωνται μεγάλα
'στό πνεύμα του Συντάγματός καί 'στ' άλλα

μέ μάτι κάθε 'λίγο φλογερώτερο,
κι' άμέσως θά τὸ βάζουν 'στή φευγάλα
άν τρέξῃ κανέν' άλογο μ' όρμην
ή κάμῃ τίποτ' άλλο πρὸ χειρότερο
πρὸς δόξαν τῆς ήμέρας καί τιμῇ.

Καί γυναικῶν περίεργο λεπόσυ
θά κάτῃ 'στά σκαμπιά τᾶ πρώτα πρώτα
τόν λόγο τὸν τρικουβερτο ν' άκούσῃ,
νά κρίνῃ δέ κι' αὐτὸ τᾶ καθεστῶτα
καί θά μισγροβλήσουνε τᾶ έυλα
καί σέβαστα καθίσματα κατέρων,
πού τάση θά καθίσῃ βαρβατίλα
για νά σκαρτῇ του κοατούς τὸ συμφέρον.

Καί θά ἔλθῃ όποιος ξέρει καί δέν θέρει
κι' έγω, νά λῶ 'στό πάλκο έπιστημῆς
κι' ό κύριος Όρνσταίν ό παγκτίσης,
πού θά μιᾶ βωση δάμνη προήμως,
κι' όταν τόν λόγο 'δῇ τοῦ Βασιλέα
έγω, θά πῇ, έπέτυχά δουλειᾶ,
κι' άμέσως τήν σακκούλα του θ' άνοίξῃ
καί μέσα 'στό χρίσκι θά μάς πείξῃ,
καί θάμπῃ κάθε μέγας καί πολὺς
'στό θρηιστροφεύς τῆς Βουλῆς.

Κ1' ἅμα τὰ πάλλα τιμηθῶν με κάθε Τραπεζίτη
τότε θάλθῃ κι' ἡ Σύνοδος με τὸν Μητροπολίτη,
κι' ὁ Γερμανὸς τῶν Ἀθηνῶν τὸν ἀγριασμὸ θά ψάλλῃ
καὶ θά μᾶς πῇ παπαῖς 'στ' αὐτὶ καὶ δικὸς 'στὸ κεφάλι,
καὶ με δέησις, Περικλῆ, καὶ Προσευχὰς προχείρους
εὐθὺς δαιμόνια θά βγοῦν ἀπὸ Ρωμῶν κοιλιαῖς
κι' ὅλα θά πᾶνε νὰ χωθοῦν 'στους δανειστές τοὺς χοίρους,
ποῦ πάντα σὲ τρεχάματα μᾶς βαζοῦν καὶ δουλειαῖς.

Κι' ὅταν κι' αὐτὴ τελειώσῃ ἡ φασαρία
θ' ἀρχίσουν νὰ πλακώνουν τὰ θηρία,
ἦγουν ὁ Σωτηρόπουλος κι' ὁ Ράλλης,
τὸ κολοβὸ τὸ φίδι δηλαδὴ
κι' ἡ λυσσασμένη τίγρις τῆς Βεγγάλης,
ὅπου σὰν ἴσκ' ἀνάβει καὶ δαδί,
κι' ὁ λύκος Εὐταίσις σὰν γαμπρός,
ποὺ Ριζαρίταις 'πίσω του κι' ἐμπρός
μὲ θυμιατὰ χροστὰ τὸν θυμιατίζουν
κι' ἐν ὕμνοις καὶ χορδαῖς μᾶς τὸν σκοτίζουν.

Καὶ θάλλουν μὲ τοὺς ἄλλους σκυθρωποὶ
Κοντόσταυλος καὶ Κόρπας καὶ λοιποὶ,
διπλωματῖα, πάλαι καὶ τιμόνι,
κι' οἱ ξένοι θὰ φορέσουν τὰ γαλιὰ των
νὰ 'δούν τί μοῦτρα ἔχει τὸ Λεμόνι
κι' ἄρως θὰ τραβήξουν τὰ μαλλιὰ των,
κι' ἴσως θὰ 'πύν «λαμπὰ σαβαθανί»
τὸν σθερὰν κυττῶντας Λεμονῆ.

Καὶ Πρόεδρος θὰ ᾿βγῇ ὁ Κανταρτζῆς,
ὁποῦ σὰν γέρος εἶναι Χιμπαντζῆς,
καὶ λὲν πῶς ἔχει γνῶσι ἀπὸ καντάρια,
μὰ θάλλῃ κι' ὁ Μυλλόρδος τὸ λειοντάρι
μὲ φόρια καὶ μ' ἀνήμπορα λειοντάρια,
ποῦ θὰ σηκώσουν κόσμον ἑστὸ ποδάρι.
Καὶ μόλις ἔμπη τοῦτο τὸ θηρίο
ἀμέσως, Περικίετο, θὰ μὴ γκρίσει,
καὶ τρόμ' ὁ Λεμονῆς θὰ νοιώσῃ κρῦς
μόλις ἑστ' ἀριστερὰ τὸν ἀντικρύση.

Και θάλλη να καθίση κατὰ μέρος
κι' ἐκεῖνος πού σέ δάφναις ἀκουμπᾷ.
καὶ σήμερα ἐλέφας εἶναι γέρος
καθὼς τοῦ Μοντενέγρου τὸν Μπαμπᾶ.
Ποῖον ἐννοεῖς ;...

Π.—
Φ.—

Τὸν γέρο μας πατέρα,
τῆς Καρχαλοῦς ἐκείνης τὸν ἀστέρα.
Καὶ θῆλθη μ' ὑπερύψηλο κεφάλι
καὶ μιὰ καμηλοπαρδαλὶς μεγάλη,
ἣγου δὲ Καραπάνος, ὅπου ξέρεις
πῶς εἶναι πρῶτον ἄρθρον κανονίρης,
κι' ὅσο μὲ φούρνα τρέχει καὶ μ' ὄρυγ'
στὸν ἴσκιό τῆς Προόδου περισσότερο,
τόσο τάτελειωτό του τὸ κορμὶ
δὴλ' δάκτυλα μού φαίνεται ἤψηλότερο.
Καὶ θῆλθη κι' ἓνας ἄλλος ζωωμένος,
ποῦ κοῦκο τὸν ἀφῆταν χωριστό,
κι' ἀπέμεινε μονάχα δὲ καυμένος
μὲ τὸν μυχὸ τοῦ Πιτ τὸ ξακουστό.

Καὶ θὰ λυσσοῦν τάνημερα θηρία
καὶ νὰ καταπακταῖς ὅτ'α θεωρεῖται,
καὶ θῆλθουν μ' ἀγρί'ατα Καννιδάλων
καὶ διποδα μικρὰ μετὰ μεγάλων,
καὶ τῆς Βουλῆς ἡ σάλα ἡ κλεινὴ
σὺν Κιβωτὸς τοῦ Νῶε θὰ γενῇ.

Πρὶν δ' ὁ Μεγαλειότατος ἀφήσῃ τὸ Παλάτι
θῶλθῃ προτιτῇ· ἀπ' αὐτὸν ἡ Μεγαλειότατη,
κι' ὑποδοχὴ θά τῆς γεντῆς μ' εὐγένεια καὶ λούσο
κι' ἐγὼ γι' αὐτὴν πολλὰ καλὰ θὰ κόψω καὶ θὰ ράψω
καὶ θὰ τρανάζουν κανονιστῆς, ποῦ μόλις τῆς ἀκούσω
δὲν ξέρω γιατί μοῦρχειται τοὺς δανειστὰς νὰ κλάψω

Τότε θὰ χάσ' ἡ μάinna τὸ παιδί,
 ξεσβέρκωμα καὶ σπρώξιμο καὶ κρότος,
 καὶ ὁ Μοντενέγρος θάλλῃ, δηλαδὴ
 ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος ὁ πρῶτος.

Και δίχως κἄν τριγύρω του νὰ βλέπῃ
 ἓνα χαρτί θὰ βγάλῃ ἀπ' τὴν τσέπη,
 ποῦ πιθανόν μὲ τοῦτο ν' ἀνεβάσῃ
 τὸ κάθε ξεπεσμένο τώρα φόντο,
 κι' αὐτὰ τὰ παρακάτω θὰ διαβάσῃ
 μὲ μιὰ βαρεῖα φωνὴ μπάσο πρεπόντο:

«Μετὰ πολλῆς χαρᾶς προσαγορεύω
τάνήμερα τοῦ κράτους μου θηρία,
καὶ ἅτι τι καλὸ σᾶς μαγειρεύω
κι' εἰς ὅλα μὲ κατέχει ἀπορία.

Αἱ σχέσεις μὲ τὰς φίλας μας Δυνάμεις,
ἤγουν αἱ καθαρῶς χρηματικαὶ
μοῦ φαίνονται πολὺ κανονικαί,
κι' ἓνας Ἑβραῖος Ἀγγλος καὶ χαχάμη,
ὁ κύριος Ὀρνστάιν, ποῦ σημαίνει,
ζητεῖ καλὰ καὶ σώνει κι' ἐπιμένει
παρὰ νὰ μᾶς δανείσῃ μὲ τὸ ζόρι
κι' ἔχει γιὰ μᾶς γιαγκίνι ἑστὴν καρδοῦλα του,
ἀλλὰ κι' αὐτὸς μὲ τρόπο, σ'ὁ βαπόρι
θὰ βάλῃ καμμιὰ νύκτα τὰ μπασόρια του,
καὶ θὰ τὸ στρίψῃ δίχως ἐντροπὴν
κι' οὔτε ἀριθεντέρτσια θὰ πῇ.

Ἀπότοу ὁ Μυλλόρδος καὶ Σωτήρας
ἀπὸ τοὺς Ἀγγλους ἔφαγε παπάρκα,
κι' ὡς ἔρμακα μᾶς ἔφησε τῆς μιράς
κι' εἰς ὄλους εἶπε τότε «ἄρα πάρα»,
σκαρώσαμε τὸ φουντιγγ, ὅπως ἔχετε,
ὅπου καθεὶς τὸ βλέπει καὶ τὸ χάρεται,
κι' εἰς ὄλους τὸ σακάτικο συστήνω
γιατί πολλὰ ἐτράβηξε κι' ὑπέστη,
κιὰ τώρα λυπηθῆτε το κι' ἐκεῖνο,
ποῦ μήτε κρύο κάνει μήτε ζέστη.

"Όσο για τὴν σταφίδα μας θὰ ἔβρουμε νέους τρόπους,
καὶ θὰ τὴν ἐπιβάλλωμεν καὶ εἰς ἑῶν καὶ εἰς ἀνθρώπους,

ὁ πατὴρ προῳρίσται νὰ ζήσῃ ἐν σταφίδι
 καὶ τὸν σταφίδο-Λούκυλο τὸν Παρασκευαῖδην.
 Ὅσοι γὰρ τὴν ὑπόθεσιν σωστῶς Ἰσχυρίωνται
 εὐπὶ τὰ σιγουράρα μετὰ καθεὺν Ὑπουργεῖον,
 ὅσοι γὰρ φόρους ὁ λαὸς καὶ νέους περιμένει
 ἵδμεν ἅτῳ φιλόπατρι κανένας δὲν τοῦ βγαίνει,
 ὅσοι γὰρ αὐτοὺς δανειστάς, τοὺς τόσον ἐπαράτους,
 καὶ μὴν τοὺς συνειρίζουσιν, καὶ μὴν τοὺς φοβηθῇτε,
 εἰ γὰρ καὶ τὰλλα σεβαρὰ συμμέροντα τοῦ κράτους
 τὰ ξέρω καὶ τὰ ξέρετε, ὅπου τὰ ξεραθῇτε.

Ὅτι γὰρ 'μέ, 'στό χάλι σας σάν Βασιλεὺς πονῶ
κ' ἔρτος τὸ ταξεῖδι μου τὸ 'βγάλατε ξυνό,
καὶ πρὸς τὸν Βασιλέα σας ἀναφορὰς ἐγράφατε,
ὥστε κατὰ τὸν Ὅμηρον λαοὶ ἐπιτετράφαται.

Καὶ τώρα χαιρετῶν
τὸν στόλον καὶ στρατὸν
σὰς λέγω μὴ μερσί...
φαμέν, φατόν, φατόν,
φαμέν, φατέ, φασί.

Ἀπὸ μού εἶπαν νὰ σᾶς 'πῶ κι' ὁ Λεμονῆς κι' ὁ Ράλλης
μὲ σᾶς τὰ 'διάβασα καλὰ μετὰ φωνῆς μεγάλης,
μ' αὐτὰ ἂν τοὺς ἀφήσετε θὰ σᾶς εἰποῦν τὰ ρέστα...»

ἔτσι θὰ 'πῇ ὁ Βασιλεὺς καὶ θὰ τελειώσ' ἡ φέστα.

—Καὶ ποῦ τὸ ξέρεις, Φασουλῇ ;...

Πάψε τὰς ἐρωτήσεις
ἐάν ποτε σοῦπα δὲν γένωυν ἵστα μοῦτρα νὰ μὲ φτύσης.

Ο Φασουλῆς εἰσήγησε, τῷ ὄντι δ' ἐν τῷ ἅμα
εἶπε πρὸς τὸν Περικλῆ συνέβη κατὰ γράμμα,
αἱ μὲν οὖν ὅπου ὅτῃς Βουλῆς τὰς ἐδράς δὲν ἐφάνη
Περικλῆ Κωνσταντόπουλος μετὰ τοῦ Δελγιάννην,
εἰ ἔλαβη μεν ὅτ' ὄχι χαλασμοὶ κ' ἡ γόβη μιᾶς κυρτῆς,
τῷ δὲ γέννησι σκάνδαλα καὶ νέας συμφορὰς.)

Λόγος τοῦ Τρικίου ἀπὸ τὸ μπαλκόνι
τοῦ τοῦς Λεμονήδες κατακεραυνώνει.

... νίκη, πατριώται... τους εσπάσαμε τῇ κοῦρῃ...
... ἔσφαλμε καὶ πάλι τὸν Βασίλη τὸν Βουδοῖον...
... ἄρκαμβος καὶ δοξα... κατρακύλησαν μὲ τοὺς παῖδας
... τοὺς ἴππους ἀφάρῃ μὲ σφυρίγματα καὶ τρούμπους...
... πάλτεμα ἐσώθη... ζήτω, ζήτω, κόντρα ζήτω...
... παύσαν ἀπὸ τῶρα τοὺς πεόντας προκηρύττω.

τὸ Σύνταγμα φρενιάζω, γὰρ τὸ Σύνταγμα λυσῶ,
Συντάγματος τὰ φύλλα σὺν κασιόκα τὰ μασσῶ,
ὅπως εἶναι φόβος καὶ μὴ τρίχα του νὰ παθῇ
παρὰ τὴν μου τὸ χάρι καὶ ταύγᾳ μὲ τὸ καλὸν,
ὅπως κενισκοῦσης μὲς ὅτῃ μέση ξεφουρνῶ
ὅτῃ φόρα μου ἀπάνω καὶ τὸ Στέμμα υπαχαρόνω

Πάλι μούλθαν τὰ φεγγάρια καὶ βροῦντε παραπέρα...
 ὄλων τῶν μηχανορράφων τοὺς ἐπῆρα τὸν ἀέρα...
 εἶμαι, εἶμαι, τί δὲν εἶμαι;... εἶμαι Ρώσος, Ἄγγλος, Γάλλος,
 καὶ Πομπηϊὸς καὶ Καίσαρ, μὰ καὶ 'Αλεξάνδρος μεγάλος.
 Φάντης ἔρχομαι μαστοῦντης καὶ ξιφθήρης ἀλαλάζω
 καὶ ἀπὸ τίτλους δὲν με μέλει... σὰν φοκιάζω τὸν ἀλλὰζω.

Εἶμαι, εἶμαι, τί δὲν εἶμαι ;... Αὐτοκράτωρ τῆς Βουλῆς
καὶ θὰ κάμω τὸν Ζηλιώτη τελετάρχην τῆς Αὐλῆς...
τοὺς ἀνθρώπους τοῦ σπητιῦ μου καὶ τοὺς φίλους δι' ἄλλο
ἀπεφάσισα καὶ θέλω 'στὸ Παλάτι νὰ τοὺςβάλω,
κι' ἂν κανένας ἀγρίεψῃ, κι' ἂν μοῦ 'πὶ κανένας ὄχι,
θὰ τοῦ 'πῶ «παρακαλῶ σε νὰ καθίσῃς εἰς τὴν κώην».

Είμαι, είμαι, τί δὲν είμαι;... είμαι μέγας καὶ πολὺς
καὶ ἔμπορῶ νὰ διορίζω καὶ νὰ παύω Βασιλεῖς.
Πάλι φέγγω, πάλι λάμπω, πάλι λέγομαι Σωτήρας....
ἑτοιμάσου γιὰ τὴν Λόντρα, σιὸρ Κόντε τῆς Κερκυράς....
τώρα πάλι θὰ εἰς στείλῃ θανατὰ νὰ παζαρεύῃς
καὶ μὲ Λατίνες καὶ Μυλλατίνες ὅπως πρὶν νὰ χουζουρεύῃς.

Κι' ἂν τὰ ἑρῆς καὶ πάλι σκοῦρα παραιτοῦμαι σὺν καὶ πρῶτα
καὶ γὰρ Σύνταγμα μουγκρίζω καὶ γὰρ τᾶλλα καθεστῶτα,
ἔως ποῦ μὲ ξαναφέρουν εἰς τὰ πράγματα· ἄρον ἄρον
κι' ἐρὶ πάλι γὰρ τῇ Λόντρα εἰς τὸ πείσμα τῶν χαϊδῶρων.

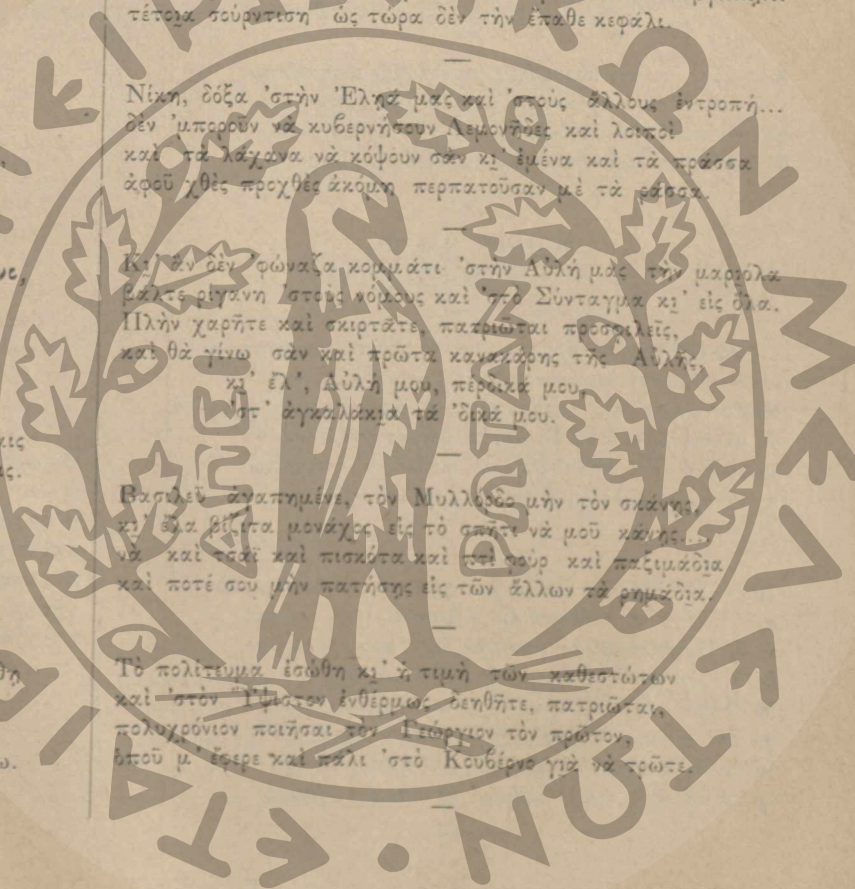
Ἰσοζύγια θὰ φέρω, ὁποῦ θάχουν ἴσα μέλη....
ἀπὸ σχέδια μεγάλα, πατριῶται, μὴ σὰς μέλη...
εἶν' ευκοίλιος δ' οὗτος μου καὶ μὲ πιάνει ἀπορία....
καθε' ἡμέρα βγαζῶ κι' ἓνα, καθε' ἡμέρας τρία.
Ὅλο βγαίνει καὶ παρὸς ἔξω: καὶ ἀπὸ μέλην τί θὰ βγαλῇ...
τέτοια σύρραψις ὡς τώρα οὐκ εἶναι ἐπαθε κεφαλὴ.

Νίκη, ὅσα ἴσῃν Ἑλῆν καὶ τοὺς ἄλλους ἐντροπή...
δὲν ἔπαυον νὰ κυβερνήσων Ἀσπονδῆς καὶ λοιποὶ
καὶ τὰ λαχάρια νὰ κόψουν σὺν καὶ ἐμείνα καὶ τὰ πρῶτα
ἀφ' οὗ ἤρθε προχρῆς ἀκούει περπατοῦσαν μὲ τὰ πόδια.

Κι' αν δεν σ'ώνωξα, κοιμάται στην Αθήνα με την μαρμάρινη
 βαλάντινα στο κεφάλι και το Σύνταγμα κι' εις όσα.
 Πλήν χαρής και σιγής, παρρησιαστικά, προσηλαστικά,
 και θα γίνει σαν και πρώτα καναχούρος της Αθήνας.
 κι' έλ', Αθήνα μου, πέλας μου,
 κι' άγκαλιάξ' τα όριά μου.

Βασιλεῦ ἀναπαύμενε, τὸν Μυλλόδε σὺν τὸν σκάνη,
 καὶ ἅμα ἔλπετα μοναχὸς εἰς τὸ σπῆναι καὶ μὴ κλῆσι.
 καὶ καὶ σοὶ καὶ πιστοτά καὶ ποτὶ σοῦ καὶ παρμακῶδι,
 καὶ ποτὶ σοῦ σὺν πατρίσιν εἰς τὸν ἄλλον τὸ σπῆναι.

Τὸ πολίτευμα ἐσθλὴ καὶ ἡ τιμὴ τῶν καθιστώτων
καὶ τὸν ἄλλων ἀνθρώπων δεηθῆτε, πατριώται,
πολυτρόνον ποιῆσαι τὸν Γαβριὴν τὸν πρῶτον.
Ἰσχυροῦ μὲν ἔσσεσθαι καὶ πάλιν ἀπὸ Κουβαντῆ καὶ ἀπὸ τῶν

Λόγος τοῦ Θεοδώρακη μας ἀπὸ τὸ παραθύρι,
ποῦ καὶ γιὰ τοῦτον ἔγινε μεγάλο πανηγύρι.

Ναὶ μὲν τὸ φίλον Σύνταγμα πρὸς τὸ παρὸν ἐσώθη
καὶ κάπως ὁ Κορδόνaros ὀλίγον ἐτεντώθη,
ναὶ μὲν, ἐταῖροι προσφιλεῖς, ἀνεκουφίσθ' ἡ χώρα
ἀπὸ τοὺς ὀλετήρας της καὶ ἀπὸ τῶν σκρίπ τὸ πλάκωμα,
ἀλλ' ἂν τὸ Στέμμα τὴν Βουλὴν δὲν διαλύσῃ τώρα
ἐκ νέου τοῦ Συντάγματος θ' ἀρχίσῃ τὸ χαντάκωμα.

Τότε καὶ μόνον Σύνταγμα θὰ ὀῆτε κομ. ἰλ φὸ
ὁπότεν τὴν διάλυσιν τὸ Στέμμ' ἀποφασίσῃ,
ἄλλως φημί κάποφῃμι, οὐκ ἔχω δὲ τί φῶ,
καὶ πιθανόν βαρὺς σεισμὸς τὴν Καρκαλοῦ νὰ σείσῃ.

Ναὶ μὲν πρὸς πᾶν τὸ καθεστῶς μεγάλην ἔχω κλίσιν,
ἀλλὰ μὲ τὴν διάλυσιν θὰ φέρωμεν τὴν λύσιν,
ἡ λύσις δὲ τῆς λύσεως θὰ φέρῃ λύσεις ἄλλας,
ὅσας δὲν συλλογίζεται ὁ Λόρδος ὁ Κεφάλας,
καὶ εὐθύς τὸν Γόρδιον Δεσμὸν θὰ λύσ' ἡ κοινωνία
καὶ ἡμεῖς θὰ διαλύσωμεν τῶν φαύλων τὰ κρανία.

Κανένας λαοπρόβλητος δὲν φαίνεται Σωτήρ,
καὶ ἂν ἀρνηθῇ διάλυσιν ὁ Βασιλεὺς ἡμῶν,
ὁ κύριος Θεόδωρος, ὁ γέρον σας πατήρ,
ὁ καταλύων τοὺς ναοὺς καὶ αὐτοὺς οἰκοδομῶν
εἰς τρεῖς ἡμέρας μοναχά, ὡς ποῦ νὰ πῆτε κρόμμυον,
σκουληκομυρμηγκότρουπα ἢ καὶ ἄλλο τι παρόμοιον,
ἀργίαν καὶ καταλύσιν λαχανικῶν θ' ἀρχίσῃ,
ἡ δὲ κατάλυσις αὐτὴ 'στὸ Στέμμα θὰ στοιχίσῃ.

Καὶ νῦν, ἐταῖροι προσφιλεῖς, τὸν λόγον κατακλείω
καὶ πᾶσαν συμμαχίαν μου μὲ τὸν Τρικουπὴν λύω,
καὶ βλέπων νέον κίνδυνον κατὰ τῶν καθεστώτων
θ' ἀρχίσω σκυλοφάγωμα λυσσῶδες ὡς καὶ πρῶτον.

Μοιρολόγι Λεμονῆ,
ποῦ καὶ πέτραις συγκινεῖ.

Σ' ἀφίνω, Μῆτσο, ἔχε 'γειά, 'στὸ σπῆτι μου πηγαίνω
νὰ σκέπτομαι 'μερόνυχτα τί διάβολο θὰ γένω.
Μῆτσο μὴν κλαῖς, περστικὰ... σ' ἀφίνω μὴν γιὰ πάντα...
σύ μὲ πενήντα 'στὴ Βουλὴ θὰ μείνῃς καὶ ἀπαράντα,
ὅμως ἐγὼ 'στὸ σπῆτι μου σὰν κοῦκος θ' ἀπομείνω
καὶ ὅταν σὲ συλλογίζωμαι θὰ ξεροκαταπίνω.

Ἐκείνους τοὺς καυγάδες μας γιὰ πάντα θὰ θυμῶμαι...
ἀνέλπιστον τὸ πάθημα καὶ ὁ βρόντος μας φρικτός,
ἡ δὲ Πρωθυπουργία μου τὴν ὥρα ποῦ κοιμῶμαι
θὰ μοῦρχειται σὰν ὄνειρον ἐαρινῆς νυκτός.
Σ' ἀφίνω, Μῆτσο, ἔχε 'γειά, καὶ ὡς χωρισθούμε φίλοι,
ἂν καὶ τὸ ψάρι μούψηνες πολὺ συχνὰ 'στὰ χεῖλῃ,
καὶ ἡμεῖς ἂν ἐμαλλώσαμε πάλι θ' ἀνταμωθούμε
γὰ αὐτὰ ποῦ τώρα 'πάθαμε νὰ παρηγορηθούμε.

Σὰν μαρκαμμένης λεμονιάς λεμόνι κιτρινίζω,
ἔχετε 'γειά, συντρόφοι μου, καὶ ἐγὼ ψηλαρμενίζω,
καὶ πᾶω νᾶβρω τὸν Τσουλῆ μήπως μὲ πιάσῃ σκλάβος
καὶ κάπως ἀνακούφισι μαζί του καταλάβω.
'Ο Λόρδος μὲ τὸν Ἀνακτα καὶ πάλιν ἐφιλιώσε...
ἔχετε 'γειά... τοῦ Λεμονῆ τὸ κράτος ἐτελείωσε.

(Εἶπεν αὐτὰ ὁ Λεμονῆς, καὶ μέσ' ἀπ' τὴν ψυχὴν του
ἐδῶσε 'στοὺς συντρόφους του μὲ πόνο τὴν εὐχὴν του,
καὶ ὁ Ράλλης δὲν εἰμπόρεσε 'στὰ λόγια του ν' ἀνθίσῃ
καὶ ἔχυσε μαῦρα δάκρυα χωρὶς νὰ βγάλῃ λέξι,
καὶ ὁ Εὐταξίας ἄρχισε καὶ ἐκεῖνος νὰ θρηνῇ
καὶ ἠκούσθη ταῦτα λέγουσα ἡ λάλος του φωνή).

«Καὶ ἐγὼ λοιπὸν σὰς χαιρετῶ... σικτίρ καὶ οἱ Ριζαῖται,
ποῦ μοῦ παραφορτώθηκαν ἀλήθεια οἱ κοπρίταις.
Ἔχετε 'γειά, συντρόφοι μου, βαρδατε νὰ διαβῶ...
ὄρσε καὶ πέντε φάσκελα 'στὸ φαίντιγγ τὸ μπαγάσκο,
καὶ 'στοῦ Σταδίου ὅπως πρὶν τὸν καφρονέ τραβῶ
νὰ πίνω καίμακλῃ καφφέ καὶ ναργιλέ γιαβάσκο».

Ὁ Καραπάνος μόνος
παραλαλῶν ἐντόνως.

(Ἐβγήκε 'στὸ μπαλκόνι του καὶ ὁ Καραπάνος πάλι
καὶ λόγο ἤθελε καὶ αὐτὸς 'στὸ κόμμα του νὰ βγάλῃ,
μὰ μῆτε ὁ Σταυρόπουλος παρὼν ἐκεῖ δὲν ἦτο
καὶ ἐφώναξε μονάχος του 'στὸν ἐαυτὸν τοῦ ζήτω.)

Φασουλῆς καὶ Περικλέους,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π. — Καὶ πῶς τὰ βλέπεις, Φασουλῆ;...
Φ. — Ἡ κατὰ Δάντην τὸν γνωστὸν γκουάρντα, βρέ, καὶ πᾶσα
καὶ τὸν Μυλλόρδο ἄρχισε νὰ ψάλλῃς μὲ λαντέρνα,
καὶ νὰ παστρέψῃς πῆγαινε τὴν ἀδειανή σου κάσσα
γιὰ νὰ τὴν ἔχῃς ἐτοιμὴ γιὰ τὰ καινούρια πλούτη,
καὶ ζήτω πᾶς τὸ Σύνταγμα μ' ἐμένα τὸν τσιφούτη.

